

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 3506/05
26.10.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Snežane Živković, predsednika veća, Nevene Milojčić i Mirjane Ivić, članova veća, sa savetnikom Rajkom Milišaš, kao zapisničarem, odlučujući u upravnom sporu po tužbi tužioca AA, protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Poreske uprave, Regionalni centar Niš broj 431-93/05 od 28. 03. 2005. godine, u pravnoj stvari doprinosa, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 26.10.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE ODBIJA.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rešenja Ministarstva finansija i ekonomije Republike Srbije – Poreske uprave - Filijala Zaječar, broj: 431-1d/4572 od 24. 11. 2004. godine, kojim je tužiocu utvrđeno akontaciono zaduženje doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od 01. 01. – 31. 12. 2004. godine, kao vlasniku STR "Saša" u Zaječaru, na osnovicu bliže navedenu u dispozitivu prvostepenog rešenja, a koje se plaća na način i u rokovima iz dispozitiva rešenja, pod pretnjom prinudne naplate, s tim da žalba ne odlaže izvršenje rešenja.

U podnetoj tužbi tužilac osporava zakonitost rešenja tuženog organa ukazujući da se utvrđeno zaduženje odnosi na osiguranika zaposlenog, te da se na njega ne može odnositi obaveza plaćanja doprinosa za penzijsko i invalidskom osiguranje. Ističe da je plaćanje primenom člana 191. Zakona je neodrživo za ovakva "davanja" Fondu PIO, jer se time prelazi u nekakav porez, a ta materija se ne reguliše ovim i ovakvim zakonom. Tužilac je predložio da sud tužbu uvaži i osporeno rešenje poništi.

Tuženi organ je u odgovoru na tužbu, ostao pri razlozima iz obrazloženja osporenog rešenja, predloživši da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Vrhovni sud Srbije je po oceni navoda tužbe i razloga osporenog rešenja, te razmatranja odgovora na tužbu, kao i celokupnih spisa ove upravne stvari, našao:

Tužba je neosnovana.

Iz obrazloženja osporenog rešenja proizilazi da je po nalaženju tuženog organa, prvostepeni organ pravilno postupio kada je ožalbenim rešenjem tužioca, kao osiguranika koji samostalno delatnost obavlja iz radnog odnosa, zadužio doprinosima za penzijsko i invalidsko osiguranje za period i u iznosima navedenim u dispozitivu tog rešenja, primenom odredbi člana 10.stav 1, člana 12. stav 1. tačka 1.-3, člana 174. i 191. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službeni glasnik RS" broj 34/2003).

Vrhovni sud Srbije nalazi da je u provedenom postupku činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, a materijalno pravo sadržano u citiranim zakonskim odredbama pravilno primenjeno, pa se svi navodi tužioca kojima pobija pravilnost utvrđene obaveze plaćanja doprinosa penzijskog i invalidskog osiguranja po osnovu obavljanja samostalne delatnosti, ocenjuju kao neosnovani i bez uticaja na drugačije rešavanje ove upravne stvari.

Pravilno je postupio tuženi organ kada je odlučio kao u dispozitivu osporenog rešenja. Ovo sa razloga što tužilac koji je osiguran po osnovu zaposlenja, ostvaruje i prihod, odnosno dobit po osnovu obavljanja samostalne delatnosti shodno odredbama člana 174. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službeni glasnik RS" broj 34/03...84/04). Pravni osnov o obavezivanju tužioca na plaćanje predmetne obaveze nalazi se u odredbi člana 191. istog Zakona, jer je ovom odredbom propisano da je osiguranik zaposleni koji obavlja poslove iz člana 12. stav 1. tačka 1.-3. navedenog Zakona (u kojoj kategoriji osiguranika se i tužilac nalazi), obveznik uplate doprinosa na osnovice koje se tim zakonom utvrđuju za osiguranike samostalnih delatnosti iz odredbe člana 12. stav 1. tačka 1.-3. navedenog Zakona. Prema tome, članom 10. i članom 12. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju utvrđeno je svojstvo osiguranika, odnosno kategorije obavezno osiguranih lica, dok je odredbom člana 191. istog Zakona propisano plaćanje doprinosa, na sve prihode koje osiguranik ostvari nezavisno od njegovog svojstva osiguranika iz radnog odnosa. Kako je u provedenom postupku na nesporan način utvrđeno da je tužilac kao osiguranik zaposleni i da je u navedenom periodu obavljao i samostalnu privrednu delatnost, to je u smislu citiranih zakonskih odredbi tužilac u obavezi da plaća doprinose za penzijsko i invalidsko osiguranje po oba osnova, dakle i po osnovu zaposlenosti i po osnovu obavljanja samostalne delatnosti.

Kako je odredbom člana 14. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano da se svojstvo osiguranika (obavezno osiguranog lica) po osnovu obavljanja samostalne delatnosti stiče danom početka, a prestaje danom prestanka obavljanja samostalne delatnosti, dok je odredbom člana 132. istog Zakona propisano da nadležni organ (opštinska uprava) podnosi fondu prijavu i odjavu osiguranja za osiguranike koji u skladu sa zakonom samostalno obavljao privrednu delatnost, a članom 191. stav 2. istog Zakona utvrđivanje i naplatu doprinosa za osiguranike zaposlene koji obavljaju i poslove iz člana 12. stav 1. tačka 1. i 2. ovog Zakona vrši organ nadležan za poslove vođenja poreskog postupka u skladu sa zakonom kojim se uređuje poreski postupak, to su se po nalaženju Vrhovnog suda pokazali neosnovanim navodi tužbe da je u konkretnoj situaciji neodrživa primena člana 191. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Nalazeći da osporenim rešenjem nije povređen zakon na štetu tužioca, Vrhovni sud Srbije je na osnovu člana 41. stav 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br. 46/96) odlučio kao u dispozitivu.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU

Dana 26. 10. 2005. godine U. 3506/05

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Rajka Milijaš, s.r. Snežana Živković, s.r.

Za tačnost otpravka

MĐ